

№	Топонім, що буде перейменований	Нова назва	Тлумачення топоніму
1.	Московська <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й, 3-й, 4-й, 5-й</i>	Маріупольська <i>вулиця, провулок 1-й, 2-й, 3-й, 4-й, 5-й</i>	Маріуполь – місто обласного підпорядкування Донецької області. Заснований запорозькими козаками на поч. XVI ст. як фортеця Кальміус (від р. Кальміус). У 1611 р. – центр Кальміуської паланки Війська Запорозького. Після інкорпорації українських земель у XVIII ст. Російською імперією перезасновано у повітове місто Павловськ, згодом найменовано в Маріуполь (Маріанополь). Наприкінці XVIII – на поч. XIX ст. важливий торгівельний осередок Приазов'я, один з центрів чумацького промислу. Із др. пол. XIX ст. – важливий центр металургії та машинобудування. У часи радянської індустріалізації тут постав один із найбільших в СРСР металургійних заводів – «Азовсталь». Упродовж 1948-1989 рр. місто йменувалося Жданов. Після 24.02.2022 р. Маріуполь, як стратегічний центр українського Донбасу та Приазов'я, став пріоритетною ціллю російських окупантів. Завдяки мужності українських воїнів, які захищають місто, Маріуполь став символом опору, незламності та героїзму, а також скорботи за його жертвами. 6 березня 2022 р. Указом Президента України Маріуполі присвоєно почесну відзнаку «Місто-герой України».
2.	Маяковського <i>вулиця, провулок 1-й, тупик</i>	Синьоводська <i>вулиця, провулок 1-й, провулок 2-й</i>	Синьоводська битва (битва на Синіх Водах) – переможна для спільного війська литвинів та русинів битва супроти татарської Орди, яка відбулась у 1362 р. на річці Сині Води. Перемога під Синіми Водами стала основоположною для заснування та розвитку низки міст Поділля, серед яких – Вінниця. Об'єднані сили очолював Ольгерд – великий князь литовський і руський, представник династії Гедиміновичів. Зверхниками татарських підрозділів були «татарські царі» Кутлубуг, Хаджибей та Дмитро. В ході бою литовсько-руські війська завдали нищівної поразки ординцям та їх трьом намісникам. Точне датування і місце битви досі невідомі. Здобута перемога підірвала могутність Золотої Орди і поклала початок звільненню Русі від сплати данини татарам, а Поділля з'явилося як окремий регіон на українських землях – було створено Подільське князівство на чолі з племінниками Ольгерда, князями Коріатовичами. За усталеною традицією, датою заснування міста Вінниці вважається 1363 р., коли після Синьоводської перемоги брати Коріатовичі почали системно укріплювати

			місцеві поселення. У пам'ять про той історичний період щит Великого герба Вінниці, окрім городского козака доби Гетьманщини, тримає лицар доби Великого Князівства Литовського. Цього року виповнюється 660 років з часу Синьоводської битви.
3.	Ватутіна <i>вулиця, провулок</i>	Левка Лук'яненка <i>вулиця, провулок</i>	Лук'яненко Левко Григорович (1928-2018) – політичний та громадський діяч, письменник, юрист та дисидент, співавтор Акту проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року. Герой України (2005). Провів 25 років у тюрмі і на засланні за свої політичні погляди та прагнення незалежності України. Співзасновник правозахисної спільноти «Українська Гельсінська група», перший керівник найстарішого з нині діючих політичного об'єднання «Українська республіканська партія». Народний депутат України I, II, IV, V скликання, Надзвичайний і Повноважний посол України в Канаді (1992-1993), лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка (2016).
4.	Суворова <i>вулиця</i>	Миколи Стаховського <i>вулиця</i>	Стаховський Микола Ананійович (1879-1948) – лікар, громадський та політичний діяч, перший керівник дипломатичної місії УНР у Великобританії. У 1908-1918 рр. проживав у Вінниці: мав активну лікарську практику та спорудив власний будинок з амбулаторним кабінетом у стилістиці УАМ – українського архітектурного модерну (нині пров. Верещагіна, 6). В роки Української революції 9.06.1917 обраний губернським комісаром Поділля. Поєднував громадсько-політичну роботу з обов'язками головного лікаря Вінницького військового шпиталю. У 1918-1919 рр. очолював дипломатичну місію УНР у Великобританії, переїхав до Лондона. У 1920-х рр. працював повітовим лікарем у м. Берегове (нині Закарпатська обл.). З початком Другої світової війни переїхав до Праги (нині Чехія). Помер у 1948 р., похований у Празі на українській ділянці Ольшанського цвинтаря.
5.	Кутузова <i>вулиця, провулок</i>	Братів Котенків <i>вулиця, провулок</i>	Брати Сергій та Олександр Котенки – українські воїни-захисники родом із Гайсина, які полягли у битві за Україну. Котенко Сергій Леонідович (1968-09.03.2022) – український військовий, полковник, активний учасник Революції Гідності, учасник російсько-української війни (від 2014), командир батальйону «Вінницькі скіфи». Загинув у бою під

			Запоріжжям. Завдяки його мужнім діям та особистій рішучості завдано великих втрат техніці та живій силі росіян, призупинено їхній наступ. Указом Президента України від 16 березня 2022 р. присвоєно звання Героя України посмертно. Котенко Олександр Леонідович (1971-07.03.2022) - український військовий, сержант, учасник Революції Гідності, учасник російсько-української війни (від 2014), воював у складі батальйону «Айдар». Загинув у боях під Миколаєвом. Кавалер ордена «За мужність» III ступеня (посмертно).
6.	Дружби народів <i>парк</i>	Вишенський <i>парк</i>	Ймовірно, село Вишня була засноване вінницьким старостою Єжи Струсем наприкінці XVI ст. поряд з однойменною річкою на землях, відібраних у міщанської громади Вінниці. До заснування села у 1530-х рр. там були розміщені міські ниви, а згодом городяни облаштували там два спускні стави на річці Вишня. Перша офіційна згадка села Вишня датована 1604 р.: в інвентарі Вінницького староства воно зафіксоване як «нове замкове сільце» за 2-3 кілометри від Вінниці. Паралельно у документах вживались такі назви цього села – Вишня, Вишенька, Вишеньки. За топографічним описом Подільської губернії 1799 р. Вишня – приватне поселення, яке належало поміщику Проту Потоцькому і перебувало в оренді любачівського підстоля Йосифа Середницького. До села Вишня також належали присілки Людвиківка і Шереметка. Всього у поселенні налічувалось 35 селянських садиб, де проживало 175 мешканців – 89 чоловіків і 86 жінок, переважну більшість жителів складали українці. Відомим власником маєтку «Вишня» у XIX ст. був видатний лікар і педагог Микола Пирогов. У XX ст. історичний топонім не був втрачений – він знайшов своє втілення у назві нового мікрорайону «Вишенька», офіційно заснованого у 1962 р. Цього року виповнюється 60 років з часу появи мікрорайону.
7.	Валентини Терешкової <i>вулиця</i>	Тетяни Кошиць <i>вулиця</i>	Кошиць (Георгієвська) Тетяна Омелянівна (1892-1966) – громадська діячка, співачка, диригентка та етнографка, популяризаторка мелодії «Щедрик». Вінничанка, уродженка Вінницьких Хуторів. Народилася у родині вчителя Омеляна і Параскевії Георгієвських, закінчила Вінницьку гімназію. Переїхала до Києва, де закінчила вищі жіночі курси Київського університету. Від 1912 р. співала у київських хорових колективах під керівництвом відомого диригента Олександра Кошиця, за якого вона згодом

			вийшла заміж. З 1919 р. як співачка Української республіканської капели гастролювала у країнах Європи та Америки. Саме тоді хор увічнив хорову обробку Миколи Леонтовича «Щедрик», зробивши її всесвітньо відомою. З 1926 р. мешкала з чоловіком у США, в Нью-Йорку: працювала вчителькою та організовувала культурне життя української громади. Консультантка фільму «Маруся» (1938) режисера Лео Булгакова. В 1946 р. переїхала до Канади, згодом очолила архів, бібліотеку та музей Осередку української культури та освіти у Вінніпезі. Активно опікувалась спадщиною Олександра Кошиця та очолювала хор його імені. Похована на цвинтарі «Глен-Іден» (Glen Eden).
--	--	--	--